SOMLYÓ GYÖRGY HÁROM PRÓZAVERSE

MESE A SZERETŐKRŐL

1. Véren szerződtek, mint az ősatyák a honalapítások előtt. S szerelmük határát is vér rajzolta ki, a maguké és a másoké. Mert ölték őket és ők is ölni kényszerültek, enélkül, úgy látszik, még mindig nem lehet hont szerezni a szerelemnek. És mindig vannak őslakók a földeken és a szívekben, az ágyunkban és a múltunkban. Engesztelő ajándékokkal halmozták el azt, akit úgysem lehetett megengesztelni. És olykor még a fehér ló cselétől sem lehetett visszariadniuk.

2. Az állatok csak a magot és petét keverik el egymással. Az emberi szeretők véren szerződnek. Bekötik egymásba ereiket, mint szerelők a huzalt. Felhasítják magukat, hogy eggyéforrhassanak.

3. De oly lassan és tökéletlenül születik ez az új lakója a földnek — vagy talán már a csillagoknak is! Mindenütt tátongó nyílások és védtelen nyúlványok éktelenkednek rajtuk, anakronisztikusan, mint pikkely a tapíron. Még csak pillanatokra lehetnek eggyéváltönmaguk — ilyenkor elrejtőznek, szégyellve tökéletlenségüket, s aki mégis meglesi őket, már nem külön-külön a kettőt, csak egy testet lát, de olyan kétségbeesett vonaglásba, mintha el akarnának szakadni egymástól, mikor pedig éppen véglegesen — egy auguri véglegesség pillanatnyi mámorában — összefortak.

4. Ó, hányszor szeretnék levetni egymást, mint a ruhát! De már nem ruhái ők egymásnak, hanem epidermisei. Egymásra nőttek. Csak lenyúzniuk lehetne magukat egymásról. Sebek egymás testén. Hegek egymás sebén.

5. Nem találhatják helyüket többé ott, ahol eddig éltek. Új házba kell költözniük. Új hazát kell alapítaniuk. Új világot kell meghódítaniuk maguknak.

MESE AZ ÁLMATLANSÁGRÓL

Hányan fogóznak önmagukba e percben végig a délkörökön? Mert az álmatlanság hánykódó hajóján, úgy látszik, nincs biztosabb pont, amiben megkapaszkodjanak.

Körös-körül az alvók lassan lélegző, nyugodt kontinensei, paradicsomi partok, amelyeken nem lehet kikötni.

Csak az éjszaka vergődő vizei az irdatlan csillagos ég alatt.

Az álmatlanok már tízezer évvel ezelőtt látták a sciente-fictionök atomrobbantás-utáni pusztaság-fantasztikumait, az első Mars-fényképek vörhenyes homoksivatagait.

Ha sose alhatnának el többé . . . ha nem ébredne fel többé senki . . .

Tőrbe csalt madarak vergődése, ketrecbe zárt oroszlán mindig azonos lépései, a fogoly ökölcsapásai, aki sokéves rabsága után egy-

szerre azt mondja, elég, és összezúzza őrjöngő tagjait a cellafalon: a szívük . . .

Meddig bírja még bordaközi rabságát? az éjek hajófenekére zárva, sötétség bálái, emlékek gyúanyagai között?

Az élet mennyisége elveszti nappali látszat-szorzatait, szédületes képzelet-hatványait, kétes-szép bizonyításait. Önmagára redukálódott.

Már csak a saját esendőségével összezárt test, amellyel minden pillanatban minden megtörténhetik.

MESE A VERSRŐL

Verset írni azért jó, mert abban az ember még jó is lehet büntetlenül.

Szentnek is érezheti magát, anélkül, hogy megfeszítenék.

GÁBOR ZOLTÁN

SZABÁLYOS SZÍVVERÉSŰ ŐSZ

Tűzfalak között hasábnyi ég.
Mint könnyű bazalt, a köd elzuhan.
Szétrobbant lomb, párálló vidék,
vonul az ősz, közelít lassudan.

Kidőlt a nyár egy rossz-kerékvetőn,
árokba fordult rakománya.
Vonul, vonul a megsarcolt mezőn
a tépett felhők ólomszárnya.

Lefosztott jegenyék hánykolódnak.
Alacsony ég, a föld belekap;
ballag az út, nekivág a dombnak,
vijjog a szél, zöld esőt arat.

Kínozzák egymást letarolt gallyak,
eladták termésük a kertek.
Barázdák között fekete varjak,
megannyi éhes csőr — legelnek.

Kopár a táj, és áttekinthető,
vonul az ősz, közelít lassudan.
Gőzölög a föld, immár fű se nő,
s mint könnyű bazalt, a köd elzuhan.